

ГИЙОМ АПОЛИНЕР СВЕТА АДОРАТА

Превод от френски: Мария Коева, 1985

chitanka.info

На Фердинан Молина

Един ден посетих малката черква в Счепени, Унгария, и там ми показаха ковчег с мощи, пред който хората се прекланяли с дълбоко благоговение.

— В него се пазят — ми каза клисарят — тленните останки на света Адората. Ето почти шестдесет години, откак бе открит гробът ѝ тук наблизо. Тя навярно е загинала като мъченица в зората на християнството, по време на римското владичество, когато в областта край Счепени е проповядвал Евангелието дякон Марсьолен, свидетел на разпъването на свети Петър.

По всяка вероятност света Адората се вслушала в гласа на дякона и се покръстила, а след мъченическата ѝ смърт римските свещеници погребали тялото на блажената. Предполага се, че Адората е латински превод^[1] на езическото име, което е носила, защото надали е била кръстена другояче, освен със собствената си кръв. Подобно име не буди християнски помисли, ала от добре запазеното тяло, открито непокътнато след толкова векове, прекарани под земята, е ясно, че става дума за някоя от избраниците, които всред множество девиси възпяват в рая божията слава. Ето вече десет години, откакто света Адората бе канонизирана в Рим.

Изслушах разсеяно тези обяснения. Света Адората не ме интересуваше извънмерно и вече излизах от черквата, когато вниманието ми бе привлечено от дълбока, замираща въздишка. Беше се отронила от гърдите на гиздаво старче, което се опираше на бастун с коралова дръжка и втренчено гледаше ковчега.

Напуснах черквата и старчето излезе подир мен. Обърнах се, за да зърна още веднъж изискания му старовремски силует. То ми се усмихна. Аз му кимнах.

— Господине, вярвате ли на обясненията на клисаря? — запита ме накрая той на френски, в който „р“ звучеше гърлено, по унгарски.

— Боже мой — отвърнах му аз, — нямам мнение по тези верски въпроси.

Той продължи:

— Вие само минавате пътем оттук, господине, а аз от толкова отдавна желая да разкрия някому тайната за всичко това, че ще ви я поверя при условие че не ще я споделите с никого в тази страна.

Любопитството ми се пробуди и обещах всичко, което той пожела.

— И така, господине — каза ми старчето, — света Адората бе моя любовница.

Аз отстъпих, мислейки, че съм попаднал на безумец. Изненадата ми го накара да се усмихне и той ми каза с леко треперлив глас:

— Не съм луд, господине, казах ви истината. Света Адората беше моя любовница. Какво говоря! Ако бе пожелала, щях да се ожения за нея...

Бях на деветнадесет години, когато се запознахме. Днес съм над осемдесетте и никога не съм обичал друга жена, освен нея.

Бях син на богат благородник от околностите на Счепени. Следвах медицина. Усиленото учение до такава степен ме бе изтощило, че лекарите ми препоръчаха да си почина и да попътувам, за да сменя обстановката.

Отидох в Италия. В Пиза срещнах жената, на която тутакси отдадох живота си. Тя ме последва в Рим и в Неапол. Това бе пътешествие, при което любовта допълнително разкрасяваше природните гледки. Отидохме на север до Генуа и замислях да я доведа тук, в Унгария, за да я представя на родителите си и да се ожения за нея, когато една сутрин я намерих мъртва до себе си...

Старецът за миг прекъсна разказа си. Когато продължи, гласът му трепереше още повече отпреди и аз едва долавях думите му.

— ... Успях да потуля смъртта на любовницата си пред служителите на хотела, ала с цената на хитрости, достойни за убиец. Още потръпвам, когато мисля за всичко това. Не ме заподозряха в

никакво престъпление и предположиха, че спътницата ми си е заминала много рано сутринта.

Не ви описвам подробно ужасните часове, прекарани до тялото, което бях затворил в един куфар. Накратко, действах толкова умело, че операцията по балсамирането мина незабелязано. Постоянното движение в големите хотели и значителният брой на гостите в тях осигурява относителна свобода и безличие, а в случая това ми бе от голяма полза.

Последваха пътуването и трудностите, свързани с митницата, но, слава богу, всичко мина без спънки. Това бе истинско чудо, господине!... Когато се завърнах у дома, бях измършавял, блед, неузнаваем.

На връщане купих от един антикварен магазин във Виена каменен саркофаг, произхождащ от някаква прочута сбирка. У дома ме оставяха да правя каквото си искам, без да се тревожат какви са помислите ми, и никой не се изненада нито от тежестта, нито от обема на багажа, който носех от Италия.

Аз сам издълбах надписа „АДОРАТА“ и кръст на саркофага, в който затворих омотаното с лентички тяло на обожаваната...

Една нощ с безумни усилия пренесох моята любима в близкото поле на такова място, което единствено на мен да бъде известно и лесно да го намирам. И всеки ден ходех там сам, за да се моля.

Изтече година... Един ден се наложи да замина за Будапеща... Какво бе отчаянието ми, когато след две години се завърнах и видях, че някаква фабрика е издигната на мястото, където бях погребал съкровището, за мен по-скъпо от живота!

Почти полудях и мислех да се самоубия, когато една вечер ни навести свещеникът и ни разказа, че когато разкопавали полето, за да положат основите на фабриката, открили саркофага на християнска мъченица от римско време на име Адората и пренесли скъпоценния ковчег в скромната селска черква.

Отначало насмалко не разкрих на свещеника недоразумението. Сетне се отказах при мисълта, че в черквата моето съкровище ще бъде пред очите ми винаги, когато пожелаея.

Любовта ми подсказваше, че обожаваната от мен не бе недостойна за оказваните ѝ благоговейни почести. И днес продължавам да вярвам, че ги заслужава, заради ослепителната си красота, неповторимата си прелест и дълбоката любов, която може би е причина за смъртта ѝ. Прочее, тя бе добра, кротка и благочестива и ако не бе умряла, щях да се ожения за нея.

Оставих събитията да следват своя ход и любовта ми се превърна в преклонение.

Жената, която толкова бях обичал, бе обявена за преподобна. Сетне я провъзгласиха за блажена, а петдесет години след откриването на тялото — за светица. Аз лично отидох в Рим, за да присъствам на церемонията — най-прекрасната гледка, която ми е било отредено да съзерцавам.

С тази канонизация моята любов влизаше в рая. Бях щастлив като ангел небесен и скоро се завърнах тук, изпълнен с най-възвишеното и странно блаженство на света, за да се моля пред олтара на света Адората...

Със сълзи на очи гиздавото старче се отдалечи, като почукваше по земята с бастуна си с коралова дръжка и си повтаряше все така:

— Света Адората!... Света Адората!

[1] *Адората* на латински означава „обожавана“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.